ΜΙΑ ΑΝΑΛΥΣΙΣ—ΜΕΛΕΤΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

ΛΟΝΔΙΝΟ, 1971 — ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΟΛΟΙ ΥΠΗΡΞΑΜΕΝ ΘΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ

ΠΩΣ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΩΣ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ «ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ»

Ἕλληνες δημοσιογράφοι, τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, μᾶς ἀπέστειλαν τὴν ἀκόλουθον ἀνάλυσιν-μελέτην, (ἐξ ἀφορμῆς ἑνὸς ἄρθρου τῆς ἐγκύρου γαλλικῆς ἐφημερίδος «Μόντ) τὴν δημοσίευσιν καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν εὐρυτέραν συζήτησιν τῆς ὁποίας θεωροῦν χρήσιμον συμβολὴν διὰ τὴν ὀρθὴν κατανόησιν τοῦ τὶ συνέβη εἰς τὸν τόπον μας καὶ γόνιμον ἐνδεχομένως ἀφετηρίαν διὰ τὴν χάραξιν πορείας τῶν ἑλληνικῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων. Οἱ συντάκται τῆς μελέτης ἀνήκουν εἰς πολιτικὰς τοποθετήσεις ποὺ καλύπτουν τὸ φάσμα ἀπὸ τῆς δεξιᾶς μέχρις τῆς ἀριστερᾶς. Θεωροῦμε, συμφώνως ἄλλωστε μὲ τὴν παγίαν πολιτικὴν τῆς «Ἐθνικῆς Ἑνότητος», ὑποχρέωσίν μας τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς των, ἡ ὁποία, ἐλπίζομεν καὶ ἡμεῖς, θὰ προκαλέση εὐρείαν συζήτησιν μεταξὺ τῶν «ὑπευθύνων» καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει:

Ἀγαπητὴ «Ἐθνικὴ Ἑνότης»,

Εἰς τὴν ἔγκυρον ἐφημερίδα «Λὲ Μόντ» τοῦ Παρισιοῦ ἐδημοσιεύθη πρὸ καιροῦ ἄρθρον τοῦ συνεργάτου της κ. Jean Paul Rodrigue ἀναφερόμενο εἰς τὰς δυσχερείας τῆς συνενώσεως τῶν ἑλληνικῶν πολιτικῶν καὶ ἀντιστασιακῶν δυνάμεων εἰς ἕνα κοινὸ μέτωπον ἐναντίον τῆς δικτατορίας. Τὸ ἄρθρον διεπνέετο ἀπὸ γνήσιον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καθὼς καὶ ἀπὸ ἕνα ἔκδηλον στοιχεῖον ἀδημονίας καὶ ἐξαναστάσεως ἔναντι τῆς ἀδυναμίας ἑνότητος καὶ συντονισμένου ἀγῶνος τὴν ὁποίαν ἐμφανίζουν οἱ Ἕλληνες καὶ τὴν ὁποίαν μὲ αἰσθήματα ἀνάμικτα, οἴκτου καὶ περιφρονήσεως, ἀντιμετωπίζουν οἱ ξένοι. Κατὰ τὴν γνώμην μας ἡ στάσις αὐτὴ εἶναι εὐνόητος καὶ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν τοῦ τὶ ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ πρόκειται φοβούμεθα, περὶ ἀγνοίας ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται εἰς τὸν ἐκτὸς τῶν ἐθνικῶν συνόρων μας χῶρον καὶ κόσμον. Πολλοὶ εἶναι καὶ οἱ Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι δὲν ἀντελήφθησαν τῶς ἤχθημεν εἰς τὴν δικτατορίαν καὶ πῶς συμβαίνει τὸ καθεστὼς τῆς συνωμοσίας νὰ παραμένει ἐπὶ τριάμισυ ἔτη εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ οἱ ἀντίπαλοί του νὰ παραμένουν διηρημένοι καὶ νὰ συνεχίζουν ἐνίοτε μίαν, κυριολεκτικῶς «ἐκτὸς τόπου», ὅσον καὶ ἐκτὸς χρόνου, λογομαχίαν—ἔστω καὶ εἰς τὰς κατ' ἰδίαν συζητήσεις των—ὅταν ὅλοι γνωρίζουν τὰς καταστρεπτικὰς συνεπείας διὰ τὸ Ἔθνος, διὰ τὰ γενικὰ ὅσον καὶ διὰ τὰ προσωπικὰ συμφέροντα, τῆς παρατάσεως τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος, καὶ ὅταν οἱ Ἕλληνες ἐπιθυμοῦν τὴν ἀνατροπήν του.

Ὡς χαρακτηριστικὴν τῆς μεγάλης πλάνης εἰς τὴν ὁποίαν ὑποπίπτουν πολλοὶ καλοπροαίρετοι—ἀλλὰ ἀνύποπτοι—ξένοι παρατηρηταὶ ἐπισημαίνομεν εἰς τὸ προαναφερθὲν ἄρθρον τὴν ἀκόλουθον ἄποψιν, ἡ ὁποία προβάλλεται ὡς ἐξήγησις μιᾶς ἐλλείψεως μαχητικότητος (τῆς περιφήμου «ἀπαθείας») τὴν ὁποίαν διαπιστώνουν ὡρισμένοι ξένοι δημοσιογράφοι: Ἰδοὺ τὶ γράφει ὁ κ. Rodrigne ὑπὸ τὸν ὑπότιτλον «Οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος»: «Ὁ λαὸς ἐπιθυμεῖ προπάντων νὰ ἀποφύγη τὴν ἐπάνοδον εἰς τὰς μεθόδους τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν ἐπανεμφάνισιν εἰς τὴν πολιτικὴν σκηνὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξεγερθοῦν κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν συνταγματαρχῶν καὶ οἱ ὁποῖοι ἔκτοτε, δηλαδὴ ἀπὸ τριετίας καὶ πλέον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σιγάσουν τὰς διαφωνίας των οὔτε νὰ συγκροτήσουν μίαν νέαν καὶ συνεκτικὴν πολιτικὴν δύναμιν».

Κατὰ τὴν ἄποψίν μας ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπειρία τῶν μεθόδων τῆς συνωμοσίας ἐξηγεῖ τὴν ἐπιφανειακὴν αὐτὴν διάγνωσιν, ἡ ὁποία δὲν ἀπέχει πολὺ, ἢ ἴσως δὲν εἶναι ἡ φράσις περὶ τῆς «ἀφίξεως τῶν συνταγματαρχῶν», ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν ἀδυναμίαν κατανοήσεως τῶν πραγματικῶν αἰτίων τῆς καταστροφῆς καὶ ἐξηγεῖ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἐπιφανειακῶν φαινομένων ὡς αἰτίων. Διότι, βεβαίως, οἱ συνταγματάρχαι δὲν «ἀφίχθησαν» διὰ τῆς τελευταίας ἀμαξοστοιχίας οὔτε διὰ μαγικοῦ τινὸς τρόπου ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὡς θεόπεμπτοι τιμωροὶ, διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν γένει. Αὐτῆς τῆς «ἀφίξεως» δὲν ἐδόθη πράγματι, μέχρις στιγμῆς, ἡ κατὰ τὴν γνώμη μας πραγματικὴ, ἡ ὀρθὴ ἐξήγησις, ἡ ὁποία εἶναι ὡστόσον ἀπαραίτητος διὰ νὰ κατανοηθῇ καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ πραξικοπήματος καὶ ἡ σημερινὴ κατάστασις εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τοῦτο δὲ δὲν εἶναι τυχαῖον ἢ ἀνεξήγητον. Ἐὰν δὲν ἐγένετο ἀντιληπτὸν τὶ καὶ πῶς συνέβη, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι μέθοδοι ἐντελῶς νέαι ἐχρησιμοποιήθησαν, ἀπὸ «τεχνικοὺς», κατὰ τρόπον μεθοδικὸν καὶ μὲ πολυετῆ συστηματικὴν προσπάθειαν, εἰς τὸ σκοτεινὸν παρασκήνιον, διὰ τὴν «κατασκευὴν» τῆς σημερινῆς πραγματικότητος. Ἐκ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου μας δὲν ὑπάρχει προηγούμενον καὶ δι' ἐνδεχομένας ἄλλας περιπτώσεις εἰς ἄλλα γεωγραφικὰ σημεῖα τῆς γῆς δὲν ἔχομεν πληροφορίας, ὥστε νὰ εἴμεθα προπαρασκευασμένοι διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ «φαινομένου». Καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν σύγχυσιν. Ὡστόσο τὰ στοιχεῖα ὑπάρχουν καὶ εἶναι ἀπολύτου πειστικότητος περὶ τοῦ ὅτι:

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδρασε ἐπὶ πολλὰ ἔτη (τουλάχιστον ἀπὸ τοῦ 1956), μία συνωμοσία, ἡ ὁποία, ἐργασθεῖσα ἐπιμόνως, συστηματικῶς καὶ μεθοδικῶς βάσει σχεδίου, κατώρθωσε νὰ δημιουργήση καὶ νὰ ἐγκαταστήση εἰς τὰ διάφορα κέντρα τῆς νομίμου ἐξουσίας (Προεδρία Κυβερνήσεως, Στρατὸς, Ὑπηρεσίαι Πληροφοριῶν, Σώματα Ἀσφαλείας κ.λ.π.), κατ' ἀρχὴν μὲν πράκτορας, ἐν συνεχείᾳ δὲ τὰ ἰδικά της παράνομα κέντρα ὑποβολῆς καὶ προκλήσεων (κυρίως ὑποβολῆς, ἐνισχυομένης διὰ προκλήσεων). Αὐτὰ τὰ ἐπὶ μέρους κέντρα κατηυθύνοντο ἀπὸ ἕνα παρανόμως συγκροτημένον καὶ ἀόρατον ἐπιτελεῖον, «ψυχὴ» τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ σημερινὸς «πρωθυπουργὸς» Παπαδόπουλος, μετεῖχον δὲ εἰς αὐτὸ, πλὴν ἄλλων, ὁ Μακαρέζος, ὁ σημερινὸς «ὑφυπουργὸς παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ» Γεωργαλᾶς καὶ ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος «Ἐλεύθερος Κόσμος», Κωνσταντόπουλος. Ἄμεσος συνεργάτης τοῦ ἀφανοῦς παρανόμου ἐπιτελείου ἦτο, πλὴν ἄλλων, καὶ ὁ σημερινὸς «ἀρχηγὸς ἐνόπλων δυνάμεων» Ὀδυσσεὺς Ἀγγελῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει καταναλώσει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς στρατιωτικῆς σταδιοδρομίας του εἰς τὸ 2ον Ἐπιτελικὸν Γραφεῖον (Πληροφοριῶν) τοῦ Στρατοῦ.

Τὸ παράνομον ἐπιτελεῖον κατώρθωσε νὰ ἀποκτήση πολὺ ἐνωρὶς, καὶ κυρίως μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1958—61, τὸν ἔλεγχον τῆς προπαγάνδας τόσον τῆς κυβερνητικῆς — κρατικῆς, ὅσον καὶ τῆς ἀσκουμένης διὰ τοῦ δεξιοῦ Τόπου. Κυρίως, κατώρθωσε ὄχι ἁπλῶς νὰ ἀποκτήση τὸν ἔλεγχον, ἀλλὰ καὶ νὰ κατευθύνη τὴν δρᾶσιν τῶν κρατικῶν δυνάμεων καὶ ὑπηρεσιῶν, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν νομίμων διοικητῶν, καθὼς καὶ τὴν δρᾶσιν ἐγκληματικῶν παραμιλιταριστικῶν ὀργανώσεων. Εἰς τὸ πολιτικὸν πεδίον, ἡ συνωμοσία κατώρθωσε νὰ κατευθύνη, διὰ τῆς ὑποβολῆς, τὴν πολιτικὴν ὁλοκλήρου τῆς δεξιᾶς πολιτικῆς παρατάξεως, καὶ νὰ ἐπηρεάζη εἰς σημαντικὸν βαθμὸν, ἐξ ἀντανακλάσεως, διὰ προκλήσεων καὶ διὰ ποικίλων ἄλλων τρόπων, τὴν πολιτικὴν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων πολιτικῶν παρατάξεων. Θύματα τῆς ὑποβολῆς αὐτῆς ἔπεσαν κατὰ πρῶτον λόγον τὰ Ἀνάκτορα, τὰ Κόμματα καὶ οἱ πολιτικοὶ, διάφορες ἐφημερίδες κλπ., καὶ πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρέτησαν τὰ σχέδια τῶν συνωμοτῶν χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται ὅτι ἀπηργάζοντο τὴν καταστροφήν των.

Κατὰ τὸ 1961, ὁ Γ. Παπαδόπουλος ἐμφανίζεται ὡς «γραμματεὺς» τοῦ διαβοήτου «Σχεδίου Περικλῆς», βάσει τοῦ ὁποίου διεξήχθησαν ἐκλογαὶ βίας καὶ νοθείας. Ἐπανεμφανίζεται τὸ φθινόπωρον τοῦ 1964 (ἐπὶ κυβερνήσεως Παπανδρέου) εἰς τὸν μεθοριακὸν Ἕβρον, ἀπὸ ὅπου ἀναφέρει τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς ἀνυπάρκτου δολιοφθορᾶς εἰς ὀχήματα τῆς μονάδας του. Ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1967, ὁ Γ. Παπαδόπουλος κατηγγέλθη δημοσία, μαζὶ μὲ ἄλλους ἀξιωματικοὺς, ὅτι κατεφέρετο κατὰ τῆς κυβερνήσεως Παπανδρέου ὅτι συνεργάζεται μὲ τοὺς κομμουνιστὰς (ἐφημερὶς «Βῆμα», 5 Μαρτίου 1967). Ἡ δολοφονία τοῦ βουλευτοῦ Λαμπράκη (Μάϊος 1963), ἡ ὁποία ἐπέσπευσε τὸν τερματισμὸν τοῦ βίου τῆς τελευταίας κυβερνήσεως τοῦ κ. Καραμανλῆ, ἡ ἀποκαλυφθεῖσα δι' ἐγγράφων, παραμιλιταριστικὴ—ἐγκληματικὴ δρᾶσις τῆς ὑπηρεσίας Γωγούση—Γεωργαλᾶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον Προεδρίας ἐπὶ τῆς ἰδίας κυβερνήσεως Καραμανλῆ, ἡ ἀναφώνισις ἐκ μέρους τοῦ κ. Καραμανλῆ τῆς περιφήμου φράσεως «ἐπὶ τέλους, ποῖος κυβερνᾶ αὐτὸν τὸν τόπον!», ἡ πολύνεκρος ἔκρηξις νάρκης εἰς τὸν Γοργοπόταμον τὸ φθινόπωρον τοῦ 1964, ἡ τεχνητὴ πρόκλησις ἐντυπωσιακῶν ἐμπρησμῶν εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν τὴν νύκτα τῆς 20ῆς Αὐγούστου 1965, αἱ πολυάριθμοι ἐκρήξεις βομβῶν, μὲ ἀσυλλήπτους δράστας, εἰς Ἀθήνας, κατὰ Μάρτιον τοῦ 1967, ἡ σκηνοθέτησις ἀπὸ μέρους τοῦ Κωνσταντοπούλου μιᾶς δῆθεν ἀποπείρας κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως κατ' αὐτὴν, τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ πραξικοπήματος, περίοδον, αἱ διαλέξεις τοῦ αὐτοῦ Κωνσταντοπούλου περὶ τοῦ «φόβου δικτατορίας» καὶ πλεῖστα ἄλλα παρεμφερῆ γεγονότα, μαρτυροῦν καὶ πιστοποιοῦν ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν μακροχρόνιον ἐξέλιξιν τοῦ συνωμοτικοῦ σχεδίου. Ἡ δημιουργία καὶ ἐκμετάλλευσις τῆς ὑποθέσεως ΑΣΠΙΔΑ καὶ κατασκευὴ ψευδῶν ἐκθέσεων πρὸς ὑποβολὴν εἰς τὴν ἡγεσίαν τοῦ στρατεύματος, περὶ «κομμουνιστικῆς διεισδύσεως εἰς

τὸ στράτευμα» καὶ γενικώτερον περὶ ἀμέσου καὶ ἀσυνήθους κομμουνιστικοῦ κινδύνου, ἦσαν τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς ὑποβολὴν τῆς ἀνάγκης μιᾶς ἐξωσυνταγματικῆς ἐπεμβάσεως διὰ τοῦ στρατοῦ, ὄχι ὅμως ὅτι πράγματι θὰ ἀφήνετο νὰ ἐπέμβῃ ὁ στρατὸς μὲ τὴν νόμιμον ἡγεσίαν του, ἀλλὰ πρὸς διευκόλυνσιν καὶ κάλυψιν τῶν προπαρασκευαστικῶν κινήσεων τῶν συνωμοτῶν. Τὸ σχέδιον ἦτο πράγματι σατανικόν! Καὶ ἐπέτυχε πλήρως, μὲ βάσιν τῆς ἐπιτυχίας τὸ ὅτι εἶχε προηγηθῇ ὁ αἱματηρὸς καὶ καταστρεπτικὸς ἐμφύλιος πόλεμος.

Ὁ Σάββας Κωνσταντόπουλος ἔγραφε, τὴν 24)10)68, ἀναφερόμενος εἰς τὴν «μεταβολὴν» τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 :

«... Ἀρκετοὶ δὲν τὸ συνέλαβον. Δὲν ἀντελήφθησαν ἀκριβῶς τί εἶχε συμβῆ... Δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχε ὡριμάσει εἰς τὴν συνείδησιν πλείστων ἀξιωματικῶν ἕνα ὁλοκληρωμένον πρόγραμμα ἀναμορφώσεως ἐκ βάθρων τοῦ τόπου...».

Καὶ τὴν ἑπομένην ἔγραφε :

«Ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος ἦτο ὁ ἰθύνων νοῦς τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1967. Ἀπὸ τοῦ 1956, ὁπότε ἀστικὰ κόμματα συνεκρότησαν εἰς τὰς ἐκλογὰς Λαϊκὸν Μέτωπον, μὲ τοὺς κομμουνιστάς, καὶ κυρίως ἀπὸ τοῦ 1958, ὁπότε ἡ ΕΔΑ, προσωπεῖον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, κατέλαβε τὴν δευτέραν θέσιν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἔγινε ἀξιωματικὴ ἀντιπολίτευσις, διέβλεψε ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀντιμετώπιζε καταλυτικὴν ἐσωτερικὴν κρίσιν. Αἰτία τῆς κακοδαιμονίας μας ἦτο κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κ. Γ. Παπαδοπούλου ἡ ἀνικανότης τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ἡ διάγνωσίς του ἀπεδείχθη ὀρθή. Ἡ ἐσωτερική μας ἀναστάτωσις ἀπεκορυφώθη κατὰ τὴν περίοδον 1964—1967. Καὶ ὠφείλετο εἰς τὴν παρακμὴν τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας».

Συνεπῶς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Παπαδόπουλος ἐργάζεται διὰ τὴν κατάργησιν ὁλοκλήρου τῆς «παρηκμασμένης» πολιτικῆς ἡγεσίας. Ἡ «παρακμὴ» (τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος παρεσκεύαζε) καὶ ὁ «κομμουνιστικὸς κίνδυνος» θὰ ἦσαν πάντοτε τὰ βασικά του ἐπιχειρήματα. Τὴν 8)10)68, ὁ Κωνσταντόπουλος εἶχε γράφει :

«Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ Ἀπριλίου 1967 δὲν ἦτο ἁπλοῦν τεχνικὸν ἐγχείρημα. Ἀπετέλει πολιτικὴν πρᾶξιν πρώτου μεγέθους. Ἡ πρόβλεψις τῆς κρίσεως πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ἡ κατασκευὴ τοῦ μοχλοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνέτρεπε τὸ διαβεβρωμένον καθεστὼς καὶ ἡ δράσις εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον, προϋποθέτουν πολιτικὸν αἰσθητήριον ὑψηλοῦ ἐπιπέδου καὶ χαρακτηρίζουν τὸν φορέα αὐτοῦ ὡς πολιτικὸν ἡγέτην».

Καθ' ἡμᾶς, ἐδῶ ὁμολογεῖται ἁπλῶς ἡ ἐξελιξις τῆς συνωμοσίας καὶ ὁ Παπαδόπουλος παρουσιάζεται ὡς ἐξαίρετος συνωμότης. Διότι ἔργα τῆς συνωμοσίας του ἦσαν καὶ ἡ δημιουργία τῆς κρίσεως, καὶ ἡ «κατασκευὴ τοῦ μοχλοῦ», καὶ ἡ διάβρωσις, καὶ ἡ δράσις «εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον».

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1969, ὁ γνωστὸς διὰ τοὺς δεσμούς του μὲ τὰ ἑλληνικὰ πολιτικὰ πράγματα καὶ μὲ τὴν ἑλληνικὴν Αὐλὴν Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Κύρος Σουλτσμπέργκερ ἔγραψε :

«Ὁ Παπαδόπουλος συνωμότει ἐπὶ ἕτη πρὶν ἡγηθῇ τοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1967. Ἡ συνωμοσία εὑρίσκετο ἤδη ἐν ἐξελίξει κατὰ τὸ 1956, ὅτε ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ στρατηγὸς Νικολόπουλος ἐδήλωσεν εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἀντιστρατήγων ὅτι ἀνησυχεῖ διὰ μίαν στρατιωτικὴν συνωμοσίαν, ἡ ὁποία, ὡς εἶπεν, ἀποτελεῖ ἀπομίμησιν νασερικοῦ τύπου. Ἀλλὰ οἱ συνάδελφοί του δὲν ἀπέδωσαν σημασίαν εἰς τὰς πληροφορίας του. Ἐν τούτοις, ὁ στρατηγὸς Νικολόπουλος ἀνέφερε τὰ ὀνόματα ὡρισμένων ἀξιωματικῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Παπαδόπουλος, ὁ Μακαρέζος καὶ ὁ Λαδᾶς. Τὸ 1958 ὁ στρατηγὸς Νικολόπουλος ἐκάλεσε καὶ πάλιν εἰς συσκεψιν τοὺς ἀντιστρατήγους καὶ εἰσηγήθη τὴν λῆψιν αὐστηρῶν μέτρων κατὰ τῆς αὐτῆς ὁμάδος. Ἡ πλειοψηφία ἠνώθη νὰ ἐγκρίνῃ τὴν λῆψιν τῶν μέτρων τούτων καὶ ὁ στρατηγὸς Νικολόπουλος παρητήθη. Τὸ 1959, ὁ στρατηγὸς Καρδαμάκης, τότε ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ, προήγαγε τοὺς ὑπόπτους εἰς θέσεις -- κλειδιά. Ἴσως ἀπὸ εὐγνωμοσύνην σήμερα ἡ χούντα διώρισε τὸν στρατηγὸν Καρδαμάκην διοικητὴν τῆς ΔΕΗ. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βίου της ἡ χούντα εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Μπάλλα καὶ ἀργότερον τοῦ στρατηγοῦ Πατίλη. Ἀλλὰ ὁ Παπαδόπουλος εἶχεν ἀναγνωρισθῇ ὡς ἡ κινητήριος δύναμίς της ἤδη ἀπὸ τοῦ 1956».

Ἡ συνωμοσία, λοιπόν, «ἦδη ἀπὸ τοῦ 1956», εἶναι ἀποδεδειγμένη. Ἀλλὰ ὁ Κωνσταντόπουλος, τὴν 11)8)68' καθώρισε καὶ τὸν χρόνον καὶ ἀπεκάλυψε καὶ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ συνωμόται ἀπέκτησαν καὶ τὴν πρώτην κυβερνητικὴν κάλυψιν. Ἔγραφε :

«Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰς ἐκλογὰς (τοῦ 1958), ὁ Κ. Καραμανλῆς μᾶς ἐκάλεσε, μερικοὺς φίλους, εἰς τὴν Κηφισιάν, ὅπου ἔμενε κατὰ τὸ θέρος. Ἤμεθα περίπου δέκα πρόσωπα: δημόσιοι λειτουργοί, πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι. Διεξήχθη εὐρυτάτη συζήτησις διὰ τὴν μελλοντικὴν πορείαν τῆς νέας κυβερνήσεως. Ὅταν ἐτελειώσαμεν καὶ ἤμεθα ἕτοιμοι νὰ ἀναχωρήσωμεν, ἠρώτησα ἐὰν κανεὶς ἐκ τῶν παραστάντων ἐπιθυμοῦσε νὰ φέρῃ ἐπὶ τάπητος ἄλλο θέμα. Ἐδόθη ἀρνητικὴ ἀπάντησις. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδεὶς εἶχεν ὁμιλήσει διὰ τὸ θέμα τῆς κομμουνιστικῆς ἀπειλῆς καὶ τοῦ ἐκτάκτως ἀνησυχητικοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν. Τὸ ἔθεσα ὑπὸ συζήτησιν. Ὁ Κ. Καραμανλῆς ἀνεγνώρισεν ὅτι πράγματι τὸ πρόβλημα τοῦτο ἦτο τὸ σπουδαιότερον ὅλων. Δὲν ἔχει σημασίαν νὰ μνημονεύσω κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τί ἐλέχθη τότε σχετικῶς. Χρονογραφικῶς θὰ ἀναφέρω ὅτι ἡ συζήτησις ἐκείνη ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ συγκροτήσῃ ὁ Κ. Καραμανλῆς μίαν ἀφανῆ ἐπιτροπήν, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετεῖχον διακεκριμένοι διανοούμενοι, διὰ τὴν παρακολούθησιν, τὴν θεωρητικὴν καὶ τὴν πολιτικὴν, τοῦ κομμουνιστικοῦ προβλήματος. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐκείνην ἔτυχε νὰ γνωρίσω διὰ πρώτην φοράν, τὸν ἤδη πρωθυπουργὸν κ. Γ. Παπαδόπουλον καὶ νὰ ἐκτιμήσω τὴν σκέψιν του. Μετεῖχεν εἰς αὐτὴν ὡς ἀξιωματικός. Ὁ μακαρίτης καθηγητὴς εἰς τὸ Ἐθνικὸν Μετσόβιον Πολυτεχνεῖον Ἄγγελος Προκοπίου, μέλος καὶ αὐτὸς τῆς ἐπιτροπῆς, εἶχε πῇ περὶ τοῦ Γ. Παπαδοπούλου :

—Τὸ μυαλὸ αὐτοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι ξυράφι. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Γ. Παπαδόπουλος θὰ παίξῃ κάποτε πρῶτον ρόλον».

Ἰδοὺ, λοιπόν, ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ Κωνσταντόπουλος ὑπέβαλε, καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Καραμανλῆς ἀπεδέχθη, πρὸς χάριν «τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου», τὴν ἐνγνώσει τοῦ πρωθυπουργοῦ (καὶ συνεπῶς μὲ τὴν κάλυψίν του) συγκρότησιν ἑνὸς παρανόμου ἀορατου ἐπιτελείου (ἀφανοῦς ἐπιτροπῆς), εἰς τὸ ὁποῖον «μετεῖχεν ὡς ἀξιωματικὸς», ἐξυμνούμενος ἀπὸ τὸν γνωστὸν φασιστὴν Προκοπίου, καὶ ὁ Παπαδόπουλος! Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ Καραμανλῆς ἐξυπηρέτησε εἰς τὴν πραγματικότητα, ἤδη ἀπὸ τοῦ 1958, τὰ ὑπονομευτικὰ καὶ ἀνατρεπτικὰ σχέδια τῶν συνωμοτῶν, χωρὶς βεβαίως νὰ ὑποπτεύεται κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν (πολὺ ἀργότερα τὸ ἀντελήφθη!) ὅτι, μὲ τὴν ἀποδοχὴν τῶν εἰσηγήσεων τοῦ «φίλου» του Κωνσταντοπούλου, προσέφερε στέγην εἰς τὴν συνωμοσίαν τῶν Παπαδοπούλων καὶ ἀπεφάσιζε καὶ τὴν μετὰ ὀλίγα ἔτη ἰδικήν του αὐτοεξορίαν εἰς τὸ Παρίσι — καὶ μάλιστα 4 ἔτη πρὶν ἡ ἡ συνωμοσία φθάσῃ εἰς τὸν ἀντικειμενικόν σκοπόν της!

Μετὰ τὴν ἀναγόρευσίν του εἰς «ὑφυπουργὸν παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ» (εἰς τὸ ὑπουργεῖον Προεδρίας, ὅπου ἀνέλαβε τώρα καὶ ἐπισήμως τὰς «ἁρμοδιότητας» ποὺ καὶ ἄλλοτε εἶχε ἀνεπισήμως καὶ παρανόμως, ὡς εἷς ἐκ τῶν ἐγκεφάλων τῆς «ἀφανοῦς ἐπιτροπῆς»), ὁ Γ. Γεωργαλᾶς εἶπεν, ἀντικρούων τὰς ἐναντίον του ἐπιθέσεις, ὅτι ἐπὶ 13 ἔτη, μετὰ τὴν ἔλευσίν του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ, «ἐργάζεται εἰς τὸν Στρατόν», ὅπου,

Ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος κατακλύζεται μὲ φωτογραφίες, ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν θεοσέβειαν τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος. Ἀνωτέρω ὁ Ἀντιβασιλεὺς κ. Ζωϊτάκης ἀσπάζεται μὲ κατάνυξιν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

ὡς προσέθεσεν ἀπαθέστατα, «ἐγνώρισε» ὄχι μόνον τὸν Παπαδόπουλον, ἀλλὰ καὶ τοὺς «στενοὺς συνεργάτας του» — δηλαδὴ τοὺς λοιποὺς ἐκ τῶν συνωμοτῶν ἀξιωματικούς. Ὁ Γεωργαλᾶς εἶπεν ἐπίσης ὅτι «τὰ ἔθνος ἐδέχθη μὲ ἀνακούφισιν» τὸ πραξικόπημα τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, «ὡς μόνην διέξοδον ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ» (ἀπέφυγε, φυσικά, νὰ προσθέσῃ ὅτι τὸ «ἀδιέξοδον» εἶχε δημιουργηθῆ τεχνητῶς ἀπὸ τὴν συνωμοσίαν). Τὴν 10.9.69, ὁ Κωνσταντόπουλος εἶχε γράψει:

«Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Γ. Παπαδόπουλος ἔχει ἀναλάβει ἱστορικὴν εὐθύνην ἐναντι τοῦ Ἔθνους. Προέβλεψεν ἐγκαίρως (τοὐλάχιστον ἀπὸ τοῦ 1958), ὅτι ἡ Χώρα θὰ ἀντιμετώπιζεν, ἀργὰ ἢ γρήγορα, βαθεῖαν ἐσωτερικὴν κρίσιν καὶ θὰ περιήρχετο εἰς ἀδιέξοδον. Προητοιμάσθη διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ. Καὶ τὸ ἔπραξε τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967».

Καὶ ἰδοὺ ἕνα ἀκόμη στοιχεῖον (θὰ ἠδύνατο ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ νὰ γραφοῦν πάρα πολλὰ) περὶ τοῦ δήθεν προβλεφθέντος, πράγματι δὲ παρασκευασθέντος τεχνητοῦ «ἀδιεξόδου»: Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1963 (ὀλίγον πρὸ τῆς δολοφονίας Λαμπράκη), ὁ Νικόλαος Φαρμάκης, δυναμικὸν μέλος τῆς συνωμοσίας (τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967 ἐγκατεστάθη ἕνοπλος εἰς τὸ κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Παπαδοπούλου ὑπουργεῖον Προεδρίας ὡς «ἐπὶ τοῦ Τύπου Ἐπαναστατικὸς Ἐπίτροπος»), μετέβη εἰς ΗΠΑ καὶ διεξήγαγε διαφόρους συνομιλίας ὡς «ἀπηχῶν τὰς ἀπόψεις ὡρισμένων κύκλων εἰς τὴν Ἑλλάδα», ὡς ἐδημοσιεύθη τότε. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων (ἀνωνύμων) ἐποφῶν του, συνηντήθη μὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ τότε Προέδρου, γερουσιαστὴν Ἔντουαρντ Κέννεντυ (ὁ Ρόμπερτ Κέννεντυ, ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἠρνήθη νὰ τὸν δεχθῇ), καὶ μὲ τὸν γνωστὸν γερουσιαστὴν Μπάρρυ Γκολντουώτερ. Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν συναντήσεων τούτων, ἐδημοσιεύθησαν τότε τὰ ἑξῆς:

«Πρὸς τούτους ὁ κ. Φαρμάκης ὑπεστήριξε δύο τινά: 1) Τὴν ἀνάγκην παροχῆς βοηθείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ 2) τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς παρούσης πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδας διὰ τῆς ἐπιβολῆς δικτατορίας. Ὡς ἐπιχείρημα ἐπεκαλέσθη τὴν φθορὰν τοῦ κ. Καραμανλῆ καὶ ὅτι ἡ Ἕνωσις Κέντρου εἶναι «συνοδοιπορικὴ».

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς βοηθείας ὁ μὲν κ. Γκολντουώτερ ἐφέρετο συμφωνῶν, ὁ δὲ κ. Κέννεντυ διαφωνῶν. Εἰδικῶς διὰ τὴν πρότασιν ἐπιβολῆς δικτατορίας ἀμφότεροι ἀντετάχθησαν ἐμφαντικῶς. Ὁ κ. Γκολντουώτερ εἶπεν ὅτι ἡ δικτατορία διὰ νὰ γίνῃ ἀνεκτὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐσχάτη διέξοδος ἀποτρεμερὸν ἀδιέξοδον καὶ τοιαύτη κατάστασις δὲν ὑφίσταται εἰς τὴν Ἑλλάδα».

Πράγματι, λοιπόν, ἔκτοτε οἱ συνωμόται ἀπεδύθησαν εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς δημιουργίας τοῦ «ἀδιεξόδου». Εὑρισκόμενοι εἰς τὴν ἀφάνειαν καὶ κατέχοντες νευραλγικὰς θέσεις, ὠργάνωσαν ἐγκλήματα, ὑπενόμευσαν τὸ κοινοβουλευτικὸν καθεστὼς, ἐκαλλιέργησαν τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν διάσπασιν, ἐβραχυκύκλωσαν τὰ Ἀνάκτορα, τὴν ἡγεσίαν τοῦ Στρατεύματος, Κόμματα, πολιτικοὺς καὶ ἐφημερίδες, ἔστρεψαν τοὺς πάντας ἐναντίον ἀλλήλων. Μὲ τὴν «ὑπόθεσιν ΑΣΠΙΔΑ» ἐπέτυχαν νὰ προκαλέσουν τόσην ἀνησυχίαν, ὥστε, τὴν 15ην Ἰουλίου 1965, ὁ Βασιλεὺς ἀνέτρεψε τὴν κυβέρνησιν Παπανδρέου καὶ ἡ χώρα εἰσῆλθε εἰς τὴν ὀξυτάτην πολιτικὴν κρίσιν τὴν ὁποίαν ἐπεδίωκαν οἱ συνωμόται, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν πλέον παρὰ νὰ τροφοδοτοῦν μὲ ποικίλους τρόπους τὴν κρίσιν αὐτὴν, ἐμποδίζοντες πᾶσαν προσπάθειαν τερματισμοῦ της καὶ ἐπιτείνοντες αὐτήν. Ἐδημιουργήθη τοιουτοτρόπως πλήρης σύγχυσις καὶ γενικὸς ἀποπροσανατολισμός: Ἡ κοινοβουλευτικὴ δεξιὰ καὶ τὸ Ἀνάκτορα ἔβλεπαν τὸν κίνδυνον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Κέντρου καὶ τῆς Ἀριστερᾶς. Τὸ δὲ Κέντρον καὶ ἡ Ἀριστερὰ ἔβλεπαν ἐντόνως τὸν κίνδυνον μιᾶς βασιλικῆς δικτατορίας. Ἐπανειλημμένως οἱ Γεώργιος καὶ Ἀνδρέας Παπανδρέου διεκήρυξαν δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ λέξει ὅτι ἂν κηρυχθῇ δικτατορία, αὐτὴ θὰ εἶναι δικτατορία βασιλική. Οὐδεὶς ἔβλεπε τὴν ἀπειλητικὴν ΔΙ' ΟΛΟΥΣ συνωμοσίαν «τοῦ Παπαδοπούλου», ἡ ὁποία εὑρίσκετο, ὡς κινητήριος καὶ προωθητικὴ δύναμις, ὄπισθεν τῆς συγκεχυμένης εἰκόνος καὶ ἐδημιούργει παραπλανητικοὺς «θορύβους» καὶ «κινήσεις» ἄλλων, ἐνῶ ἡ ἰδία ἐκινεῖτο πρὸς τὸν στόχον...

Δέκα ἡμέρες πρὸ τοῦ πραξικοπήματος, καὶ ἀφοῦ εἶχε σκηνοθετήσει καὶ ἐξαπολύσει ὡς πύραυλον τὴν «ἀπόπειραν δολοφονίας κατὰ τοῦ Βασιλέως», ὁ Κωνσταντόπουλος συνηντήθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα «μὲ σημαίνοντα παράγοντα τῆς Αὐλῆς» (δλέπε ἄρθρον του εἰς τὸν «Ἐλεύθερον Κόσμον» τῆς 18ης Ἰουλίου 1968)· Δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν συνομιλίαν του, καὶ ἐπεσκέφθη «ἀνώτατον ἡγήτορα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων» (πιθανώτατα τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ΓΕΣ Σπαντιδάκην), πρὸς τὸν ὁποῖον «ἐξέφρασε τὰς ἀνησυχίας του». Ὁ ἡγητὼρ «εὑρέθη ἀπολύτως σύμφωνος» μὲ τὸν Κωνσταντόπουλον, καὶ ἐπανελάμβανε συνεχῶς: «Πρέπει νὰ ὑπερνικηθῇ ὁ δισταγμὸς τοῦ Βασιλέως! Πρέπει νὰ ὑπερνικηθῇ ὁ δισταγμὸς τοῦ Βασιλέως»!. Κατὰ τὸ 1966, ὁ Κωνσταντόπουλος εἶχε δηλώσει εἰς τὸν ἴδιον τὸν Βασιλέα ὅτι «εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἐπαναστατικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία ἁπλῶς χρησιμοποιεῖ τὸν κοινοβουλευτικὸν μανδύαν». Καὶ τοῦ ὑπέδειξε ὅτι δὲν ἐναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ διευθέτησις τῆς κρίσεως «μὲ τὰ προβλεπόμενα ἀπὸ τὸ Σύνταγμα μέσα», ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ ἀναληφθοῦν ἄλλης φύσεως ἱστορικαὶ εὐθύναι», ὡς γράφει εἰς τὸ προαναφερόμενον ἄρθρον. Καὶ προσθέτει: «Ὁ Βασιλεὺς ἔμεινε σιωπηλός. Ἦτο φανερὸν ὅτι ἐβασανίζετο». Καὶ ὁ μὲν Βασιλεὺς εἶχε παρασυρθῇ εἰς τὴν ἀποπομπὴν τῆς Κυβερνήσεως Παπανδρέου, δὲν φαίνεται ὅμως νὰ ἐφθασε ποτὲ εἰς τὴν ἀπόφασιν στρατιωτικῆς λύσεως. Ἡ ἀνωτάτη στρατιωτικὴ ἡγεσία, ὅμως, ὡς προκύπτει καὶ ἀπὸ τὴν σχετικῶς πρόσφατον συνέντευξιν τοῦ στρατηγοῦ Σπαντιδάκη εἰς τὴν Ἰταλικὴν τηλεόρασιν, ἔλαβε, ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξεδηλώθη διὰ τοῦ πραξικοπήματος ἡ συνωμοσία Παπαδοπούλου, τὴν ἀπόφασιν ἐπεμβάσεως, μετὰ δύο ἡμέρας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ ἐπείθετο ὁ Βασιλεὺς (εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τελικὰς προετοιμασίας θὰ ἀφιεροῦτο ἡ μία ἐκ τῶν δύο ἡμερῶν). Καὶ συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ πολλούς, ὅλως ἀβασανίστως, ὅτι ἁπλῶς ἡ «μικρὴ χούντα» ἐπροέλαβε τὴν «μεγάλη χούντα», εἰδοποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ζωϊτάκη. Χωρὶς κανεὶς νὰ διερωτᾶται πῶς συνέβη καὶ «ἐπρόλαβε» (ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν!) ἡ «μικρὴ χούντα», ἡ ὁποία (γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐπίσης παραβλέπεται, ἐνῶ εἶναι οὐσιῶδες διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ τί πράγματι συνέβη), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀποφασίσασαν νὰ παρανομήσῃ νόμιμον ἡγεσίαν τοῦ Στρατεύματος, ἦτο καὶ παρανόμως συγκεκροτημένη, ἦτο μία συνωμοσία, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχον ὄχι μόνον οἱ «συνταγματάρχαι», ἀλλὰ καὶ πρόσωπα ὡς ὁ Γεωργαλᾶς καὶ ὁ Κωνσταντόπουλος. Ἁπλούστατα, ὅμως! Ἡ «μικρὴ χούντα» ἐπρόκειτο ὁπωσδήποτε νὰ «προλάβῃ»! Καὶ «ἡ χούντα τῶν στρατηγῶν» (δηλαδὴ ἡ ἀνωτάτη ἡγεσία τοῦ στρατεύματος) δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ αὐτοὺς τούτους τοὺς ἐπὶ ἔτη ὑποβολεῖς της νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπέμβασίν της! Ἐπὶ ἔτη καὶ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἁπλῶς οἱ συνωμόται ἐχρειάζοντο τὴν κάλυψιν τῶν ἐκάστοτε προϊσταμένων των διὰ νὰ προχωρήσουν «ὑπὸ στέγην» εἰς τοὺς ἰδικούς των σκοπούς! Ἐπέτυχαν, δέ, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ προκαλέσουν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ΓΕΣ τὴν ἀπόφασιν νὰ συνωμοτήσῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ ἀναθέσῃ εἰς τοὺς Παπαδόπουλον καὶ Μακαρέζον τὴν κατάρτισιν τοῦ σχεδίου τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Στρατοῦ (δλ. συνέντευξιν Σπαντιδάκη), ἐνῶ αὐτοί, ἐπαναλαμβάνομεν, εἰργάζοντο πραγματικῶς διὰ τὸ ἰδικόν των σχέδιον, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐπρόκειτο τελικῶς νὰ ἐφαρμοσθοῦν! Τοιουτοτρόπως ὁ Σπαντιδάκης καὶ οἱ στρατηγοὶ διοικηταὶ τῶν μονάδων (πλὴν τῶν συνεργατῶν τοῦ Παπαδοπούλου, Ἀγγελῆ καὶ Ζωϊτάκη) εὑρέθησαν τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967 καὶ ἐκτεθειμένοι ὡς ἀποφασίσαντες ἤδη τὴν ἐκτροπὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ψυχολογικῶς ἀνίκανοι (ἰδίως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ Σπαντιδάκης) νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς τὰ δήθεν ἐκτελεστικὰ των ὄργανα, ποὺ τοὺς «ἐπρόλαβαν». Μάλιστα ὁ Παπαδόπουλος εὑρῆκε τὴν ἀπάθειαν νὰ πῇ εἰς τὸν συλληφθέντα Σπαντιδάκην ὅτι ἀφοῦ αὐτὸς (ὁ Σπαντιδάκης) .. καθυστεροῦσε, τώρα δὲν εἶχε παρὰ νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν «Ἐπανάστασιν»!

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ λόγος καὶ περὶ τῆς παραδόσεως εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν, περὶ τῶν «πλαγίων» δεσμῶν τῶν «συνταγματαρχῶν» μὲ ἀμερικανοὺς στρατιωτικοὺς — πράκτορας τῶν μυστικῶν καὶ παραμιλιταριστικῶν ἀμερικανικῶν ὑπηρεσιῶν, περὶ τῆς ἐπισήμου ἀμερικανικῆς πολιτικῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ περὶ τῆς συγκρούσεως ποὺ εὑρίσκεται ἐν ἐξελίξει εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀμερικὴν (ΗΠΑ). Ἀλλὰ ἤδη ἔχομεν ἐκταθῆ κατὰ πολύ.

Καὶ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς εἰκόνος: Ἐνῶ πρὸ τοῦ πραξικοπήματος τὸ κυριώτερον προπαγανδιστικὸν ἐπιχείρημα τῶν συνωμοτῶν ἦτο ἡ «κομμουνιστικὴ ἀπειλή», μετὰ τὸ πραξικόπημα ὡς κυριώτερον ἐπιχείρημα διὰ τὴν παράτασιν τοῦ «καθεστῶτος» τῆς χούντας χρησιμοποιεῖται ἡ «ἀνικανότης» καὶ ἡ «διαφθορὰ» τοῦ «παλαιοῦ» πολιτικοῦ κόσμου. Ἔγραψε ὁ Κωνσταντόπουλος τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1968:

«Ἡ κομμουνιστικὴ ἀπειλὴ ἀποτελεῖ διὰ τὴν χώραν μας ἀντικειμενικὸν καὶ μόνιμον δεδομένον. Ὁ κίνδυνος ὅμως, δὲν προήρχετο ἀπὸ τὴν ἄκραν Ἀριστερά. Εἶχε τὴν πηγήν του εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν καὶ τὴν

διαφθοράν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ἡ ὀαθυτέρα αἰτία τοῦ κακοῦ εὑρίσκετο εἰς τὴν πολιτικὴν ἡγεσίαν».

Καὶ μετὰ 17 ἡμέρας, τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1968, ἀποκαλύπτει τὸν σκοπὸν αὐτῆς τῆς «θέσεως». Γράφει:

«Ὁ κ. Γ. Παπαδόπουλος θὰ πρέπει νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον καὶ ἀνεπιθύμητον τὴν παλινόρθωσιν τοῦ παλαιοῦ πολιτικοῦ κόσμου.... Ἀπὸ τοὺς «πουδαιοτέρους, λοιπόν, στόχους τοῦ κ. Γ. Παπαδοπούλου εἶναι ἡ ὑπερνίκησις, ἡ ἐκμηδένισις καὶ ἡ ὁριστικὴ ἀχρήστευσις τῶν πολιτικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι κατηύθυναν τὰς τύχας τοῦ τόπου καὶ τελικῶς τὸν ἔφεραν εἰς ἀδιέξοδον....» (!).

Εἶναι προφανὲς ὅτι τὸ σχῆμα «παλαιὸς πολιτικὸς κόσμος» καὶ «ἄνθρωποι τοῦ παρελθόντος» εὑρίσκεται ἀντικειμενικῶς ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὴν προπαγάνδαν τῆς χούντας, ἡ ὁποία χούντα, ἄλλωστε, δὲν εἶναι ἐτοῦ παρόντος», ἀλλὰ ἐργάζεται συνωμοτικῶς καὶ ἐγκληματικῶς «τουλάχιστον ἀπὸ τοῦ 1956» (Διὰ νὰ μὴ ἀναφερθῶμεν εἰς τὸν νεποτισμὸν καὶ τὴν ἄνευ προηγουμένου διαφθορὰν ποὺ κυριαρχεῖ σήμερα εἰς τὴν Ἑλλάδα!)

Ἡ Κυρία Ἑλένη Βλάχου ἔγραφε εἰς τὸν «Ὁμοσέρβερ» τῆς 14ης Ἰανουαρίου 1969 τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι περιττὸν νὰ διαφεύδεται ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἔδωσαν εἰς τοὺς συνταγματάρχας τουλάχιστον τὴν ἰδίαν φιλικὴν μεταχείρισιν, ὅσον καὶ οἱ ἀφελεῖς φίλοι τοῦ στρατοῦ καὶ ἐχθροὶ τοῦ κομμουνισμοῦ Ἕλληνες. «Ἐὰν οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἤθελαν τὴν χούνταν», λέγει ἡ πλέον μετριοπαθὴς θεωρία, «θὰ ἠδύναντο νὰ τὴν ἀνατρέψουν αὐτοστιγμεί». Ἡ ὄπωφις αὐτὴ ἐξειλίχθη εἰς μίαν εὐρύτατα διαδεδομένην πεποίθησιν ὅτι ὑπῆρξαμεν τὰ θύματα ἑνὸς πολυπλόκου καὶ σατανικοῦ σχεδίου ἐπινοηθέντος ὑπὸ τῆς C.I.A. διὰ νὰ θέσῃ ὅλην τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον ὑπὸ ἀμερικανικὸν Ἔλεγχον».

Πράγματι! ΟΛΟΙ ΥΠΗΡΞΑΜΕΝ ΘΥΜΑΤΑ ἑνὸς πολυπλόκου καὶ σατανικοῦ σχεδίου' Ἡ Κα Βλάχου τὸ εἶδε — καὶ τὸ ὁμολογεῖ εὐθαρσῶς. Ἀλλὰ θὰ ἦτο πολύτιμον καὶ νὰ ἐξηγήσῃ λεπτομερῶς πῶς ἀκριβῶς συνέδη καὶ ἔπεσε θῦμα ἡ ἴδια, πῶς ἐπέδρασε ἐπάνω της ἡ συνωμοσία, διότι μόνον ἔτσι θὰ ἀντιληφθῇ καὶ ὁ λαὸς καὶ θὰ κατανοήσῃ! Καὶ ἄλλοι τὸ εἶδαν, καὶ ἄλλοι κατήγγειλαν ὅτι ἐλειτούργησε μία συνωμοσία, ἀλλὰ ἀπέφυγαν καὶ ἀποφεύγουν νὰ προφέρουν τὴν φράσιν ὅτι ἔπεσαν θύματα. Ἴσως θεωροῦν ὅτι αὐτὸ θὰ κατέρριπτε τὸ κῦρος των, ἐνῶ ἀντιστοίχως θὰ ἐτόνιζε καὶ θὰ ἐπρόβαλλε τὴν «ἰδιοφυΐαν» καὶ τὰς «ἐξαιρετικὰς ἱκανότητας» τοῦ Παπαδοπούλου καὶ τῶν λοιπῶν συνωμοτῶν. Λάθος! Ὅποιος ἔχει διαβάσει τὸ βιβλίον "Coup d'Etat" τοῦ Edward Luttwan (Νέα Ὑόρκη, 1969) θὰ ἔχει διαπιστώσει, βάσει ἀδιαμφισβητήτων στοιχείων, ὅτι μέγας ἀριθμὸς πραξικοπημάτων μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ἐσχεδιάσθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν ἐπιτυχῶς μὲ τὴν αὐτὴν περίπου τεχνικὴν ποὺ ἐχρησιμοποιήθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μάλιστα αἱ ἀντικειμενικαὶ καὶ ὑποκειμενικαὶ προϋποθέσεις ἦσαν ἄκρως εὐνοϊκαὶ διὰ τοὺς συνωμότας, λόγω τῶν πληγῶν καὶ κυρίως τῶν ψυχώσεων ποὺ ἀφῆκεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

ΠΩΣ ΘΕΛΕΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 29)

τε Maunz Theodor, Δημόσιον Δίκαιον, 17 ἔκδ. σελ. 76).

Ἀφ' ὅτου ἐπεκράτησεν ἡ δημοκρατία καὶ ὁ κοινοβουλευτισμός, παρατηρεῖται ἀλματώδης ἄνοδος τῆς πολιτικῆς δυνάμεως τῶν κομμάτων, τὰ ὁποῖα σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέβησαν οἱ κυριώτεροι ρυθμισταὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τῶν κρατῶν καὶ μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε τὰ σύγχρονα κράτη νὰ χαρακτηρίζωνται ὡς κομματικὰ κράτη. Αἱ ἐκλογαὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου εἶναι ἀποκλειστικῶς κομματικαὶ ἐκλογαί, αἱ δ' ἐκάστοτε διοριζόμεναι κυβερνήσεις διορίζονται μὲν κατὰ κανόνα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος, εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἐπιβάλλονται εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς θελήσεως τοῦ πλειοψηφίσαντος κατὰ τὰς ἐκλογὰς κόμματος, δηλ. εἶναι κατ' ἔξοχὴν κομματικαὶ κυβερνήσεις. Καὶ τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ κράτη ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μὴ κοινοβουλευτικά, ὅπως π.χ. εἰς τὴν σοβιετικὴν Ρωσίαν, ὅπου ἡ δύναμις τοῦ κόμματος εἶναι τόσον καταθλιπτική, ὥστε νὰ ἐπηρεάζῃ ἀμέσως καὶ κατὰ τρόπον ἀπολυταρχικὸν εἰς ὅλην των τὴν ἔκτασιν τὰς πολιτικάς, οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις τῆς κρατικῆς ζωῆς.

Τὰ κόμματα τελοῦν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἀνεγνωρισμένων παρ' αὐτῶν ἀρχηγῶν καὶ ἀριθμοῦν πολυάριθμα μέλη, τῶν ὁποίων ὁ δεσμὸς ἐκδηλοῦται εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον κοινοῦ ἀρχηγοῦ (προσωπικὰ κόμματα), εἴτε εἰς τὴν κοινότητα πολιτικῶν ἀντιλήψεων καὶ σκοπῶν (κόμματα ἀρχῶν). (Ὁράτε Σγουρίτσα, Συνταγματικὸν Δίκαιον, τόμ. Α΄ ἔκδ. 3η, σελ. 250).

Ἐνταῦθα δέον νὰ τονισθῇ, καὶ ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν κατωτέρω ἀσκηθησομένην κριτικὴν τοῦ «Νομοσχεδίου περὶ πολιτικῶν κομμάτων», ὅτι ἡ ἀπόλυτος ὑπεροχὴ τοῦ Κοινοβουλίου ἔναντι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας μεταβάλλει τὸ ὅλον πολιτικὸν σύστημα εἰς «σύστημα κυβερνώσης Βουλῆς», ἡ δὲ ἀπόλυτος ὑπεροχὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἔναντι τοῦ Κοινοβουλίου μεταβάλλει τὸ πολίτευμα «εἰς προσωπικὴν δικτατορίαν».

Εἰς τὴν κοινοβουλευτικὴν ἱστορίαν τῶν κρατῶν τὰ κόμματα ἐμφανίζονται ἀρχικῶς ὡς ἁπλαῖ πολιτικαὶ ὀργανώσεις ἄσχετοι νομικῶς πρὸς τὸν κρατικὸν μηχανισμόν. Μὲ τὴν πάροδον ὅμως τοῦ χρόνου καὶ τὴν προϊοῦσαν αὔξησιν τῆς πολιτικῆς δυνάμεως τῶν κομμάτων ἤρχισεν καὶ ἡ ἀναγνώρισις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δικαίου, γενικῶς μὲν ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων καὶ τῆς ἐκλογικῆς νομοθεσίας τῶν διαφόρων κρατῶν, εἴς τινα δὲ κράτη, ἰδίως μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, καὶ ὑπὸ τῶν Συνταγμάτων αὐτῶν. Ἐκ τῶν ἤδη ἰσχυόντων ἐν Εὐρώπῃ Συνταγμάτων ἀναγνωρίζουν τὴν ὕπαρξιν τῶν κομμάτων καὶ τῶν πολιτικῶν ὀργανώσεων, ἀλλὰ καὶ ἐξαίρουν τὴν συμβολήν των εἰς τὸν σχηματισμὸν καὶ ἐκδήλωσιν τῆς λαϊκῆς θελήσεως, ἐγγυώμενα συγχρόνως τὴν ἐλευθέραν ἵδρυσίν των καὶ τὴν ἀκώλυτον ἐντὸς τῶν δημοκρατικῶν πλαισίων δράσίν των, τὸ ὁμοσπονδιακὸν Σύνταγμα τῆς δυτικῆς Γερμανίας (ἄρθ. 21), τὸ ἰταλικὸν Σύνταγμα (ἄρθ. 49), τὸ γαλλικὸν (ἄρθ. 4) καὶ τὸ τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας (ἄρθ. 126) τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπιτρέπει τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς μόνον κόμματος, τοῦ κομμουνιστικοῦ, δηλ. καθιεροῖ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἡ ὕπαρξις τῆς ὁποίας

Πολλὰ θὰ ἠδύναντο ἀκόμη νὰ λεχθοῦν καὶ πλῆθος λεπτομερῶν καὶ συγκλονιστικῶν στοιχείων θὰ ἠδύναντο νὰ παραταχθοῦν. Ἀλλὰ εἶναι μεγαλάθος νὰ λέγεται ὅτι οἱ "Ἕλληνες πολιτικοὶ ἀνήκουν εἰς τὸ παρελθόν! Ἀντιθέτως! Ἀνήκουν ἀκόμη εἰς τὸ παρὸν καὶ ἔχουν ἕνα σπουδαῖον καὶ πολὺ χρήσιμον ἔργον νὰ ἐπιτελέσουν: Νὰ ἀποκαλύψουν δημοσίᾳ πῶς ἕνας ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἔπεσε θῦμα τῆς σατανικῆς συνωμοσίας, ποὺ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνα τοπικὸν ἑλληνικὸν φαινόμενον, ἀλλὰ εἶναι διεθνὴς καὶ ἀπειλεῖ ὁλόκληρον τὸν κόσμον, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ΗΠΑ! Μιᾶς συνωμοσίας, ποὺ εἶναι ἄκρως δυσδιάκριτη εἰς τὴν ὑφὴν καὶ τὴν τεχνικήν της, δι' ὅσους δὲν ἐσπούδασαν τὴν μεταπολεμικὴν τεχνικὴν τῶν συνωμοσιῶν καὶ τοῦ «ψυχολογικοῦ πολέμου» — διότι τὰ μαθήματα αὐτὰ δὲν διδάσκονται εἰς τὰ Πανεπιστήμια ἢ τὰ Κοινοβούλια, ἀλλὰ εἰς ἀπρόσιτα σκοτεινὰ ἄντρα, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτοῦν οἱ πράκτορες καὶ οἱ συνωμόται. Καὶ δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ παρελθὸν οἱ "Ἕλληνες πολιτικοί, ἀκριβῶς διότι ἤδη κατέχουν αὐτὴν τὴν πολύτιμον προσωπικὴν πεῖραν καὶ ὀφείλουν νὰ τὴν χρησιμοποιήσουν καὶ διὰ τὴν ἀποκάλυψιν καὶ διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῆς συνωμοσίας! Συγχρόνως, ἡ ὁμολογία — ἀποκάλυψις θὰ ἀπετέλει καὶ τὴν ἀπαραίτητον κάθαρσιν, θὰ συνέβαλε ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν συνένωσιν καὶ τὸν συντονισμὸν τῶν προσπαθειῶν τῶν πολιτικῶν καὶ ἀντιστασιακῶν δυνάμεων πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ σημερινοῦ καθεστῶτος, καὶ θὰ ἐξετιμᾶτο ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνέκτα ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην ὥστε νὰ εἰσακούσῃ μίαν ἐνιαίαν πρόσκλησιν τῶν ἡγετῶν του εἰς ἕνα περισσότερον δυναμικὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα.

Κατόπιν, εἰς ἐλευθέρας ἐκλογάς, ὁ ἑλληνικὸς λαός, μόνος ἁρμόδιος καὶ κυρίαρχος εἰς τὸν τόπον του, θὰ ἀποφασίσῃ καὶ θὰ κρίνῃ ὅλους καὶ ὅλα, ἀφοῦ θὰ ἔχῃ ἐξέλθει ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἀδιέξοδον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἔρριψε μία σατανικὴ ὑγκαγκστερικὴ συνωμοσία.

Μετὰ τιμῆς

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ